

## ЕВЛЕНИЕ 5.

## МАРИЯ САМА.

Мария (гледа подиръ баба Кера).

Горката! колко се безпокои споредъ мене... (въздиша и се умислюва) Горкиятъ ми татку! успокоява ме... той мисли, че азъ не сѣмъ спокойна заради него. (умислено се разхожда) И сега ако не повѣрва Иванку, тогава... (жаловито клати глава. Спира се) Колко се уплашихъ азъ, като начена татку да ме разпитва! Съкашъ, че отъ очитъ ми познаваше че го лъжж. Тръбаше да му кажж... И зашто не му казахъ? (мисли) Но Иванку толкова ми прирѣчва... (мисли) Та и зашто да му кажахъ? Иванку само искаше да се увѣри да ли го обичамъ азъ до толкова. Утрѣ той пакъ ште го донесе (повеселява. Умислюва се пакъ) Само... зашто Иванку така много ми прирѣчва да не казвамъ на татка за тойзи ключъ? Ухъ! какъ трепѣреше рѣката ми като го земахъ! Та и можахъ ли да не го земж, когато Иванку ми казваше, че инакъ не ште повѣрва въ моята любовъ, че ште се хвърли въ Янтра, ште се убие, ако не го увѣриж, че го обичамъ? Горкиятъ Иванку! какъ се зарадва той! какъ му свѣтнѣхж очитъ отъ радостъ! „Сега сѣмъ най-честитъ, Марийке“, каза ми той съ единъ огънъ въ очитъ. Колко ме обича!... (весело пристѣпва, но изеднѣжъ се умислюва и се спира) Но ключътъ? Той е у него... той не е тукъ... зашто така силно ми тупа сърцето? зашто ме побиватъ трѣпки, като ми дойде на умъ за това? отъ както го е зелъ, азъ сѣмъ много безпокойна... Какво има? (като изнемоштѣла сѣда на леглото и упира глава на рѣка) Какво може да има? Иванку на ли е тукъ? (мисли) Но... (дига глава) Въ Търново се върши нѣшто... татку така много безпокойнъ... (скочва уплашено) Ключътъ... а татку не знае за това... (пристѣпва безпокойна и уплашена) Зашто не му казахъ? Тръба да му кажж... (трѣгнува).

## ЕВЛЕНИЕ 6.

## МАРИЯ И ИВАНКУ.

Иванку (изкача предъ Мария).

Стой, Марио! кждѣ утивашъ?